

Знак інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 42 (414)

П'ятниця, 28 грудня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ЗЛО ПРАВИТЬ БАЛ

Місяців за два до Нового року захотілося придбати нового костюма і мало не щодня я ходив до універмагу. Костюма так і немає: один з найпомітніших «здобутків» перебудови — порожні прилавки. Нинішнього року дійшло до того, що в деяких магазинах продаців більше, ніж найменувань товару.

Для хатньої потреби шукав я ще й оліфи. Однак її теж не було, понували, натомість, лак. Від лаків лямляється універсальний рундук. Цей продукт лежить і просить, а ніхто не бере. Символічно чи що?

Навіть неозброєному оку видно, як зрідли нині ряди лакувальників дійсності. Кількома роками раніше лаковий лоск і полудна наносилась на кожну фарбу (навіть чорну). Тепер же у великій ціні густо-темні кольори. І чим темніші, тим краще. Різко зросли ряди героїв, котрі безбоязно закривають грудьми амбразури, з яких не стріляють.

Наповесні вразили мене вірші якогось невідомого поета в газеті з суперсучасною назвою «Авось» чи «Авоська» (щось, принаймні, в цьому плані — нині, елементи не бачу).

серце, хіба ми хочемо в основній своїй масі — демократи ми чи консерватори — щоб воно було таким? Хіба після сімдесяти трьох років Радянської влади, за які вбито, розтерзано, затоптано в землю мільйони долі і життів, нам хочеться знову вийти на огидні орбіти зла і ненависті?

Гадаю, що ні. Але всі

Роздуми перед Новим роком

зараз розмовляють на високих інтонаціях, мало слухаючи один одного. Почути можна тільки того, хто кричить, або говорити дуже дошкульно, зло. А зло — це та рослинистість, що множитья вегетативно — з лагона виростає цілий кущ. Спробуй лиш поступитись йому!

Гостро «ревізували» Івашка, обираючи Головою Верховної Ради УРСР. Не мав права обиратись, бо — політик, а не свяятий. Гору взяло зло. У хвилину покинув народ і ніхто не повірить, що з високої партійної високі партійні ради чоловік воює за долю народу, який озлився, і який його відступництва править бал в державі. Чимало хто схильний припустити, що виходу нема і 1991-й рік буде роком громадянської війни.

Поживемо — побачимо? Не дай бог. Хочеться вірити, що добро демократії візьме гору над злими силами застою й консерватизму. Побажавмо ж наступному року не громадянської війни, а Терпіння, Розуму і Злагоди.

І. ВОЛОШЕНЮК.

Вновь зима. И вся природа
Отдыхает под пологом
Из снегов, хрустальных
Сотканных с простых
снежинок
Рукодельницей Зимой.
Все укрыто бахромою
Снежною и в свете звезд
Вспыхивает. Дед Мороз
Быструю пленил речушку:
Заковал ее во льды.
Там сохатого следы

Видеть можно. Иногда
Он приходит, знает, сюда
Бьет по хрупкому он льду
И трубит — зовет весну!
Превратились ветки липок
Вдруг в смычки
волшебных скрипок.

Кажется: лишь
прикоснешься
К ним — и музыка
полетится,
Поражая наши уши
Красотой, чаруя души...

Дина ПАРФЕНЮК.

2 мільйони для дітей

З ініціативи міському партії, первинних парторганізацій обласний комітет Компартії України прийняв рішення про передачу будинку, де розташовувався Ленінський райком Компартії України, відділу охорони здоров'я міста під багатопрофільну дитячу лікарню.

Для переобладнання приміщення під лікарню потрібні кошти в розмірі приблизно до 2 млн. карбованців.

Висловлюючи побажання комуністів, намагаючись внести свій внесок у виконання міської комплексної програми «Здоров'я», бюро міському Компартії України оголошує проведення

благодійної акції міської партійної організації — збирання коштів для обладнання цієї лікарні і бере шевство над нею.

Партком вважає громадським обов'язком кожного комуніста інституту пожертвувати частину своїх особистих коштів на цю благодійну справу і звертається з закликом до членів партії підтримати це рішення.

Партком також закликає всіх працівників інституту, громадські організації взяти участь у збиранні коштів для обладнання дитячої багатопрофільної лікарні.

Партком інституту.

ЛІРИЧНИЙ ЕТЮД

Біла тиша ЗИМИ

Прямо за шибкою — гілка берези, знайома з весни, літа, осені. Зараз вона — невідомо. Тільки зима здатна змінити все до такої міри, що здається, наче ти його ніколи не бачив. Білий саван поховав звичні деталі пейзажу, кольори. Однотонність і однobarвність мали б збіднити довколишній світ, а виходить навпаки — з'явилась у ньому своя чарівність, біліна зробила його неперорочно-чистим, світлим, зануреним у якусь глибоку, тиху таємницю, безперечно, добру і дуже людяну.

Це відчуття, либонь, від спокійного, неосяжного огрому снігів, що лягли на землю без заметілей і завірюх, а так, ніби цілі архіпелаги білих-пребілих хмар упали безгучно, осіли та й заснули надовго.

Біла тиша переходить-переливається в душу м'яким теплом. Холод у душу м'яким теплом... Чи не парадокс?

Мабуть, ні, бо, якби було інакше, то людські характери перебували б у прямій залежності від погоди і пір року. Добре, що люди зостаються самими собою, та все одно хочеться, щоб білі сніги зими не минались для них так собі, а очищали душу й помисли, щоб Святий вечір, Різдво, Новоріччя стали відданими для кожного з нас святом злагоди і покаяння, щоб елегантна їхня печаль відлунувалася в серцях соромом за те, що багато-багато літ ми були не такими, як цивілізований світ, і ганьбили з принику чи нерозуму те, що для голубої планети Земля було найсвятішим з усіх святинь.

...Падає сніг. На дерева, дахи, землю. Березова гілка за вікном — справжній художній шедевр фільманої роботи з пухкою, товстою облямівкою, плавними переходами ліній, ледь примітним сієвом чорного пруття, що подекуди пробивається на біліну.

Така виразна краса, що бракує їй тільки одного — звуку, мови. Втім, якщо подумати, то може саме тиша і є найкращою мовою білої величі, мовою Нового року. Слухає природа, як народжується в ній 1991-й молодик. А, може, проводжаючи свого попередника, обмірковує, яким він був і ніяк не може скласти певної думки та й мовчить?

Біла тиша зими. Краса і загадка, загадка і краса. Два боки однієї медалі. І дуже добре, що ця двоєдиність одвічна, що ніхто ніколи її так і не розшифрував і, дасть бог, ніколи й не розшифрує.

В. ІВАНЧУК.

З Новим роком!

ІНТ. ВІД.
М. ВІННИЦЯ

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ
У КАНАДІПіочаток в номерах 33, 34,
35, 36, 39, 40, 41.

Декілька слів про пенсійне забезпечення професури. Чоловіки в Канаді виходять на пенсію в 65 років, жінки — в 60. Професор, як і кожний громадянин Канади, має право на державну пенсію, яку починає одержувати, як тільки йому виповнюється 65 років (чи 60 для жінок). Цю пенсію він одержує незалежно від того, працює далі чи ні. Якщо він перестав працювати, то, залежно від стажу роботи в університеті, одержує ще й другу пенсію — університетську. Якщо продовжує працювати і одержувати заробітну плату, то університетську пенсію отримує тільки в тому разі, коли сума державної пенсії та заробітної плати менша 65 тисяч доларів на рік. Це дає можливість повним професорам, працюючи на півкласу, одержувати ті ж 80 тисяч доларів, які вони одержували до виходу на пенсію.

Наприкінці дня разом з професором Вінницьким пішов я до професорського клубу на вечір, присвячений виходу на пенсію колишнього декана факультету інженерів.

Після досить значної кількості знайомств (звичайно, я нікого не запам'ятав), під смоктання через соломинку ким пива, ким вина чи коктейлю, який змішували офіціантки, (дехто цидив маленькими ковтками і коньяк) десь протягом години це тривало — всі розсілися за великими столами чоловік по 10—12. Відкрив вечір президент університету, який привітав ювіляра, згадав і про те, що на його вшануванні присутній і президент політехнічного Інституту з українського міста Вінниця доктор Мокін — довелося мені встати і вклонитися, зірвавши оплески. За президентом виступив ювіляр, який подякував за поздоровлення колективу факультету за спільну працю і за те, що і після виходу на пенсію колектив його не відторгнув, а надав можливість працювати професором.

Потім виступив новий декан — це вже відомий вам за моїми попередніми розповідями доктор Девід Бірнс, який пообіцяв бути провідником традицій факультету, гідним свого попередника і запропонував підняти келихи за здоров'я ювіляра. Більше не було ні офіційних промов, ні офіційних тостів — кожний стил зажив власним життям: неспішно смоктати вино, їли всілякі закуски — холодні та гарячі, розмовляли. Звичайно, мені було

задано багато запитань, починаючи з того, де це є таке місто Вінниця — коло Києва, коло Львова чи десь коло Чорного моря — і, кінчаючи тим, чи дозволить Горбачов відділитися Україні від Радянського Союзу. Перекладачем мені був здебільшого професор Вінницький, але не раз допомагав і професор Влах, коли Вінницький розмовляв з кимось із колег.

Закінчився вечір десь після дванадцятої години ночі — всі сіли в свої автомобілі і роз'їхалися по домівках. Розходилися весело, галасливо (особливо жінки), але п'яним ніхто не був.

ДЕНЬ ШОСТИЙ.

У п'ятницю — це був уже шостий день мого перебування у Канаді — поїздив мене Іван Вінницький до міста Гамільтона, яке розкинулося в 100 кілометрах від Торонто, але з іншого боку, ніж Ватерлоо. До речі, в одній з перших розповідей надруковано було, що Ватерлоо знаходиться в 10 км від Торонто. Це — друкарська помилка. Насправді ця відстань становить 110 км. Таким чином, покритиши 200 км, та потративши на це трошки більше, ніж півтори години, ми близько 10 години ранку припаркувалися на автостоянці університету, який на відміну від багатьох інших має власну назву «Мак-Мастер».

Перший, з ким зустрівся в університеті, був професор департаменту електротехніки факультету інженерів доктор Олден. Саме з ним була за моїм проханням попередня домовленість про зустріч.

Чому мені хотілося зустрітись саме з ним? По-перше, він відомий фахівець з електроенергетики, з яким мені було цікаво познайомитись як з колегою по фаху. А, по-друге, професор Олден є віце-президентом всесвітньовідомого американського товариства інженерів - електриків, яке щорічно збирає міжнародні конгреси з різних областей електротехніки (а за кордоном ця наука включає і радіотехніку, і контроль, і управління в технічних системах, і електроенергетику), а також видає серію журналів, публікації в яких є дуже престижними. Але, щоб потрапити із статтею на сторінки цих журналів, або з доповіддю на конгрес, треба бути членом цього товариства. Мені дуже хотілося знайти якийсь підхід через Олдена до цього товариства, щоб його можливостями могли скористатися викладачі та науковці нашого Інституту.

Професор Олден розповів мені про підготовку спеціалістів з електротехніки в «Мак-Мастері», показав всі лабораторії, науково-дослідні включно, свого департаменту, дав докладну інформацію про роботу та умови прийому в члені товариства інженерів - електриків.

В лабораторіях «Мак-Мастера» — теж сучасне устаткування та обладнання, але комп'ютерів трохи менше, ніж в університеті Ватерлоо, хоча набагато більше, ніж, скажімо, в нашій вузі.

Декілька слів про товариство інженерів - електриків. Його членом може бути фахівець з вищою електротехнічною освітою, який подав заяву та сплатив внесок в 50 доларів. Дозволяється спонсорство, тобто, за членство свого інженера в товаристві може сплатити внесок організація, якщо вона має валюту. Може цей внесок внести і стороння організація.

Членам товариства його секретаріат надсилає журналі відповідної серії, запрошення для участі в конгресах та інші матеріали. На території великих регіонів члени товариства об'єднуються в асоціації. Центр однієї із асоціацій є у Варшаві — вона об'єднує членів товариства із Східної Європи. Центр є також у Москві. — ця асоціація, в основному, москвичів і об'єднує.

Доктор Олден погбдився об'єднати в окрему асоціацію членів товариства із України. І якщо Вінниця візьме на себе організацію асоціації, то він запевнив, що Вінниця і буде затверджена її центром, хоч попередньо велися переговори про те, щоб центром був Київ, або Львів.

До речі, через 10 днів після повернення із Канади, я одержав від професора Олдена копію листа, якого він надіслав в секретаріат товариства та секретаріат асоціації по Східній Європі, в якому він повідомляв, що провів переговори з президентом Вінницького політехнічного інституту доктором Мокіним Б. І. про створення Української асоціації членів товариства інженерів - електриків та надання доктору Мокіну Б. І. відповідних повноважень. Так що, шановні колеги, шукайте спонсорів, які мають долари!

Від професора Олдена ми пішли до декана факультету інженерів. Від нього я довідався про «Мак-Мастер» зсе, що мене цікавило, одержав комплект документів, в яких розкривається організація навчального

процесу в цьому університеті, провів переговори про дальше співробітництво.

«Мак-Мастер» відрзняється по структурі від університету в Ватерлоо, насамперед тим, що в ньому є такі факультети, як медичний та педагогічний; по-друге, тим, що питома вага факультету інженерії менша; а по третє, тим, що вони кооперативну систему ще тільки збираються запроваджувати — тривалий час їм здавалося, що труднощі, пов'язані з організацією цієї системи, більші, ніж виграв для університету від її запровадження. Але, побачивши, що випускники університету в Ватерлоо почали на ринку праці

мати перевагу, теж прийшли до висновку про доцільність запровадження кооперативної системи навчання. Нагадую, про цю систему я досить детально описав у «Дні п'ятому».

Від «Мак-Мастера» поїздив мене професор Вінницький на металургійний завод фірми «Дофаско», який розміщений безпосередньо в місті Гамільтоні.

Оскільки я в молоді роки займався автоматизацією процесів металургії в Кривому Розі, а зараз займаюся по гостематичній автоматизації електропостачання на заводі «Криворіжсталь», то мені було дуже цікаво порівняти металургійні заводи Кривого Розу та Гамільтона. Нагадую, що професор Вінницький теж металург, тому разом з представником фірми «Дофаско», у нас підібралась компанія не екскурсійних дилетантів, а присіклих професіоналів.

Я раніше думав, що в чорній металургії ми не відстаємо від світового рівня. Коли ж я подивився завод фірми «Дофаско», то дуже засмутився — виявилось, що ми відстаємо не тільки в електроніці та сільському господарстві, а й в такій області, як металургія, де, на мій погляд, мають місце такі технологічні процеси, в яких і «відставати» важко.

І хоч у нас в інституті немає металургійного факультету, а в місті — металургійного заводу, я все ж таки зупинюся трохи на характеристичі заводу фірми «Дофаско» в порівнянні з найбільшим металургійним заводом Європи «Криворіжсталь», тому, що із цього порівняння можна зробити деякі узагальнюючі висновки.

Хто з вас був у Кривому Розі, або кілометрів за 50 від нього, той бачив величезні стовпи диму і гарева, які піднімаються з труб заводу «Криворіжсталь», змикаючись у піднебесі в суцільне шатро.

Над трубами заводу фірми «Дофаско» диму немає — всі тверді частки виліюються фільтрами, а в атмосферу із труб поступає тільки гаряче повітря і пара.

(Далі буде).

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ПОМПЕЗНИЙ
ЮВІЛЕЙ

Рівно 14 років тому весь світ був задіяний у підготовку до відзначення 70-річчя радянського лідера, генсека А. І. Брежнєва. Для нього відімалися нагороди, виготовлялися спеціальні подарунки.

Найбільшою втіхою, як відомо, були для «вірного лєнінця» ордени і медалі. Знаючи це, добродії і підлабузники старалися з усіх сил, щоб навішати на його груди якнайбільше нагород з нагоди і без нагоди.

Автор цих рядків часто дописував до щотижневика «Огонек». А в номері 51-му за 1976 рік, опублікував замальовку про голову колгоспу «Комунар» села П'ятики Бершадського району В. Я. Гонтарука.

Запам'яталося це тому, що згадана публікація була майже єдиною в номері, котра не стосувалась Брежнєва. Решта ж півсотні сторінок журналу, починаючи від обкладинки, рябіла портретами, величальними статтями, привітаннями, іншими публікаціями, присвяченими Генеральному секретарю в зв'язку з його семидесятиріччям.

Отже, «Огонек», який тоді редагував А. В. Софронів, вирішив зробити приємність своєму високопоставленому читачеві і... перестався. Вийшов не журнал, а якась феєрія. До речі, подібний характер мали і номери 49-й, 50-й, 52-й. Майже на цілий місяць розтягнулися іменини генсека, даючи можливість «застойщикам» позмагатись у вірно-підданстві і красномовстві, ще більш прославляти благодійника. Хто ж не вправлявся в риторичі!

Ось прямо-таки від наплі горезвісний С. Р. з Краснодару.

«Мир і хліб! не виголошує за пціонер. — У думи і сподівань людей. Хлібороб пов'язують ці понем Генерального ря ЦК КПРС Леоні, Брежнєва...».

Забудивши про скро і нехтуючи правдою, велечить письменник Анатолій Іванов: «Коли палали земля і небо, коли від ворожих снарядів, бомб і мін безперестанно кипіла морська вода, полковник Брежнєв з'явився у цьому пеклі. Він зійшов на легендарний берег «Малої землі», коли кожний метр води і суші безперервно пронизувався гарячим смертоносним металом. Він прийшов у це пекло, що свистіло і гриміло, за велінням священного обов'язку радянського солдата і природної потреби комуніста

ПОПРАВКА

У номері нашої газети за 7 грудня вкралася помилка. В звітї з ученої ради в замітці «Художньому музею ВПІ, яке відбудеться сьогодні о 15-й годині (аудиторія 0351).

АНОНС!

НОВОРІЧНЕ!

▲ Студенти Олег Валєндюк, Сергій Ільїнанин, Віктор Десятник, Олена Коэльська, Яким Пашинський і Павло Фунсман стали переможцями І туру конкурсу знавців англійської мови, їм це належить вистримати іспит у Києві, після чого одержать право на двотижневу подорож у США.

▲ Наказом ректора надано матеріальну допомогу на оздоровлення в розмі-

рі по 120 карбованців усім співробітникам інституту за винятком тих, хто протягом року вже одержав премії, надбавки, що перевищують суму в 1000 карбованців.

▲ Вечір, присвячений Палестинській державі і незалежному Йємену, відбувся у ВПІ. Його учасники познайомилися з виставками народної творчості, арабською кухнею, художньою самодіяльністю студентів тих країн, які навчаються в інституті.

АНОНС!

Багато цікавого підготували для колективу у дні святкування Нового року культурпрацівники.

28 грудня. У клубі інституту відбудеться традиційний вечір колядок, щедрівок, поздоровлень, а також звітний концерт слухачів школи естетичного виховання.

29 грудня. Студенти і викладачі запрошуються взяти участь в запаленні новорічних ялинок в Лєнінському районі міста.